

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 37. 739/2014/10. szám

A Kúria a Dr. Sasvári Róbert ügyvéd (**cím**) által képviselt **Felperes** (**cím**) felperesnek a Dr. ... vezető tanácsos által képviselt Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség (1016 Budapest, Mészáros utca 58/A.) alperes ellen környezetvédelmi ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. április 8. napján kelt 23.K.32.576/2013/7. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 10. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon tartott tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 23.K.32.576/2013/7. számú ítéletét, valamint az alperes kiegészített 14/01253-4/2013. számú határozatát - az elsőfokú határozatra is kiterjedően - hatályon kívül helyezi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint elsőfokú és 40.000 (negyvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 30.000 (harmincezer) forint kereseti és 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket az állam viseli.

Indokolás

Az elsőfokú környezetvédelmi hatóság munkatársai 2012. július 17-én a felperes ügyvezetőjét a ... **14.** szám alatti telephelyen készült Z:2011/48. számú helyszíni jegyzőkönyvben arról tájékoztatták, hogy 2012. június 26-án zajvizsgálatot tartottak a létesítmény környezetében. A zajforrásokkal kapcsolatban az ügyvezető úgy nyilatkozott, hogy a mérések ideje alatt a létesítmény zajforrásai a szokásos üzemelési körülmények között üzemeltek, beleértve a rendszeresen előforduló legnagyobb zajkibocsátású üzemállapotokat is. A hatóság zajforrásként a jegyzőkönyvben a klímagepek 4 db kültéri egységét, egyenként 3 db ventilátorral tüntetett fel. A Felügyelőségnek a zajkibocsátási határérték túllépése miatt 2012. november 09-én hivatalból indított eljárásról szóló értesítését és a 2012. június 26-i zajvizsgálatról készült jegyzőkönyvet a felperesi cég képviselője tértivevénnnyel igazoltan átvette 2012. november 14-én.

Ezután a Felügyelőség a december 5-én keltezett - az alperes 14/01253-4/2013.(05.27.) számú kiegészített határozatával helybenhagyott -, KTVF:54977-4/2012. számú határozatában 2.636.000 Ft zajbírság megfizetésére kötelezte a felperest a KTVF:4267-7/2011. számú határozattal módosított KTVF:4267-2/2011. számú határozatban előírt zajkibocsátási határérték túllépése miatt. A hatóság a zajforrás vélelmezett hatásterületét, a védendő területet, a környezeti zaj- vagy rezgésforrást a 284/2007. Kormányrendelet 5.§ és a 2.§ p) és d) pontjai szerint határozta meg, a zajbírság összegét pedig e Kormányrendelet 30.§-ra, a számítási módot a 3. mellékletre alapozta. A jogerős határozat indokolása szerint a 2012. június 26-i mérési eredmény a ... **12.** számú lakóház védendő udvari homlokzata előtt 2 m-re éjjel 53 dB volt, mely 8 dB-lel haladja meg a zajkibocsátási határértéket. A zajkibocsátási határérték túllépéssel érintett, a zajtól védendő homlokzatok és a zajtól védendő helyiségek a ... **12.** számú lakóház, ebben 16 db lakószoba és a ... **11.** számú lakóház, ebben 4 db lakószoba. Idézte a határozat a zajkibocsátási határértékek megállapításának, a zaj- és rezgés-kibocsátás ellenőrzésének módjáról szóló 93/2007.(XII.18.) KvVM rendelet (a továbbiakban: KvVM rendelet) 1. számú melléklet 1.4. pontját annak indokául, hogy miért végezhették el a zajvizsgálatot az üzemeltető személyes közreműködése nélkül. Hivatkoztak a 2012. július 17-i jegyzőkönyvben rögzített, a vizsgálat idejére rendkívüli működési körülményt nem jelző üzemeltetői nyilatkozatra is. A hatóság álláspontja az volt, hogy a vizsgálati jegyzőkönyv, a laboratórium által végzett zajszintmérések formailag és tartalmilag is megfelelnek a KvVM rendelet 4. számú mellékletében írtaknak, és a felperes a mérési eredményekről nem kizárólag a bírságoló határozat indokolásából értesült.

Az elsőfokú bíróság elutasította felperes zajkibocsátási határérték túllépésére, előzetes értesítés után a zajvizsgálatnak a jelenlétében történő megismétlésének hiányára, a zajmérés eredményéről csak az elsőfokú határozat indokolásából történő értesülésre, a védendő helyiségek számának meghatározására, a bírság kiszabás során a legnagyobb túllépés mérőszáma alkalmazására, a számszaki levezetés hiányára hivatkozó, a zajbírság mértékét is kifogásoló keresetét, valamennyi hivatkozás tekintetében megalapozatlannak tartva azt. Utalt a felperesi nyilatkozatra, mely szerint a szokásostól eltérő rendkívüli üzemelési, működési körülmény nem állt fenn a mérés időpontjában, és megállapította, hogy a mérés újbóli megismétlésére nem kerülhetett sor. Mivel a zajmérés eredményét tartalmazó jegyzőkönyvet már 2012. november 4-én átvette a felperes, a bíróság alaptalannak tartotta a felperesi kifogást, hogy csak az elsőfokú határozat indokolásából értesült a mérési eredményekről. Álláspontja szerint a hatósági mérési eredményektől eltérő mérési eredményt a felperes nem bizonyított.

A felperes felülvizsgálati kérelmében az elsőfokú bíróság jogerős

ítéletének az alperes és az elsőfokú hatóság határozatára is kiterjedő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezését kérte a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 275.§ (4) bekezdése alapján. Kérte az alperes perköltsége megtérítésére kötelezését.

A felperes szerint a bíróság tévesen megállapított tényállásból téves következtetést vont le, így megalapozatlan az ítélete. Szerinte a jogerős ítélet sérti a 93/2007.(XII.18.) KvVM rendelet 4. számú melléklet 1.4. alpontját. A bíróság összekeverte a felügyelőség mérését és a felügyelőség által lefolytatott helyszíni szemlét, melyen csak a mérés tényét közölték vele. Jogellenesen állapította meg a bíróság, hogy az alperes nem követett el eljárási jogsértést, és ismételt mérést a közens jogszabályi rendelkezés ellenére sem kellett elvégezni. Álláspontja szerint jogalap nélküli a bírságot kiszabó határozat. Az elsőfokú hatóság csak a bírságoló határozatban közölte a felperessel a mérés eredményét, ami súlyos eljárási hiba, és ezt az alperes nem orvosolta. Megismételte a korábbi kifogásait a zajbírság legnagyobb mérőszámára, a védendő helyiségek számára, a bírság mértéke számszaki levezetése hiányára vonatkozóan.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében az elsőfokú bíróság jogerős ítéletének a hatályában fenntartását és perköltsége megtérítését kérte. Visszautalt a közigazgatási határozat megállapításaira és annak a jogszabályi hivatkozásaira.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 272.§ (2) bekezdése és a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján.

A felperes felülvizsgálati kérelme az alábbiak szerint alapos.

A Kúria úgy ítéli meg, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból részben helytelen jogkövetkeztetésre jutott, amikor a keresetnek a hatósági eljárási cselekmények jogszerűségét vitató részei vizsgálata eredményeként azt állapította meg, hogy a hatóság eljárása minden tekintetben jogszerű volt, ezért az ítélet sérti a Pp. 206.§ (1) bekezdését.

Arra a felülvizsgálati kérelmében alaptalanul hivatkozott a felperes, hogy csak az elsőfokú határozat indokolásából értesült a 2012. június 26-i zajmérési eredményekről. Tényszerűen állapította meg a hatóság és az elsőfokú bíróság is, hogy a felperes 2012. november 14-én átvette a jegyzőkönyvet. Helyesen utalt a bíróság a KvVM rendelet 4. számú melléklet 1.4.pontjára a mérésnek az üzemeltető személyes közreműködése, személyes jelenléte nélküli elvégezhetőségével kapcsolatban. Az ügyfél előzetes értesítése nélküli ellenőrzési módszer jogszerűségét alátámasztja a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.)

92.§-a alapján a hatósági ellenőrzésre alkalmazandó 57.§ (2) bekezdése is.

Alaptalan a felülvizsgálati kérelem hivatkozása arra is, hogy a hatóság 2012. június 26-i mérését megelőző, 2011. augusztus 25-i, a felperes számára kedvező mérési eredmények perdöntő relevanciával bírtak a készülékek ezt követő folyamatos karbantartására tekintettel, mert a zajmérés eredménye későbbi időpontban megváltozhat, azt számos, karbantartástól független körülmény befolyásolhatja.

Abban egyetért a Kúria a felperessel, hogy a határozat nem tartalmazza kellő részletességgel a bírság kiszabásánál alapul vett, a felperes által ellenőrizhető tényeket, például azt, hogy hogyan állapították meg, hogy 20 lakószobát érint a zajhatár túllépést. Ezzel kis mértékben sérült a Ket. 72.§ (1) bekezdés e) pontja szerinti indokolási kötelezettség, melyet az elsőfokú bíróság helytelenül nem is értékelte, így figyelmen kívül hagyott.

A Kúria megítélése szerint azonban az ügyben perdöntő jelentősége annak van, hogy a bíróság ítélete meghozatalakor nem értékelte kellő súllyal azt a kereseti hivatkozást, hogy a zajbírság alapját azok a 2012. június 26-i mérési eredmények képezték, amelyekről a felperest csak 2012. november 14-én tájékoztatták, így a felperesnek esélye sem volt arra - a késedelem miatt -, hogy a hatóság mérési eredményeivel szemben érdemben védekezzen, és a KvVM rendelet szerint azt érdemben vitassa, ellenőrző mérést kérjen. A hatóság és a bíróság is túlzott jelentőséget tulajdonított a felperesi ügyvezető 2012. július 17-i jegyzőkönyvi nyilatkozatának, ugyanakkor nem figyeltek arra, hogy a helyszíni eljárásakor kizárólag a mérés tényéről tájékoztatták, a mérés eredményéről nem. Nyilvánvaló, hogy tévesen értékelte a bíróság úgy a 2012. július 17-i felperesi nyilatkozatot, hogy az egyben a zajmérés eredményének az elfogadását is jelenti, hiszen ami nem ismert, azt nem lehet elfogadni.

A Kúria Kfv.II.37.511/2013/10. számú ítéletében már rámutatott arra, hogy a zaj határérték átlépésének megállapítása esetén kiemelten fontos a garanciális eljárási szabályok betartása a hatóság részéről.

A zajmérés olyan vizsgálat, amelynek eredménye szinte megismételhetetlen, az időmúlás az ellenőrzést ellehetetleníti. A mérés eredménye, jogszerűsége öt hónap távlatából, mire arról a felperes tudomást szerzett, már nem ellenőrizhető. A KvVM rendelet 4. számú melléklet 1.4. pontja alapján a hatóság a mérést követő legrövidebb időn belül, de legalább július 17-én a mérés tényén kívül a mérés tartalmáról (hol, milyen értéket mértek, mennyi a határérték túllépés, stb.) is tájékoztatta volna a felperest, esélyt adott volna számára a mérés eredményének vitatására, és meg lehetett volna ismételni közel hasonló körülmények között a mérést. A mérés eredményének hónapokkal későbbi közlésével azonban a hatóság elzárta a felperest attól, hogy az igazát bizonyíthassa. A hatóság részéről az, hogy a felperesnek a mérés eredményéről

készült jegyzőkönyvet kellő időben nem küldte meg és határidő tűzésével a nyilatkozattételi lehetőségétől megfosztotta, továbbá a mérési eredmény vitatását figyelmen kívül hagyta, a Ket. 4.§ (1) bekezdése tisztességes eljárást előíró garanciális szabályának és a KvVM rendelet jelölt előírásának a sérelmét jelenti, ami súlyos eljárási szabálysértés, melyet az elsőfokú bíróság elmulasztott értékelni.

A Kúria mindezekre figyelemmel a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (4) bekezdése alapján, a Pp. 339.§ (1) bekezdésében írtakra tekintettel az alperes jogsértő eljárásban hozott határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte. Mivel a felperes eljárási jogainak, a hatóság eljárási hibáinak orvoslása az eljárás megismétlésével az időmúlásra figyelemmel nem biztosítható, a Kúria indokolatlannak tartotta a hatóság új eljárásra kötelezését.

A Kúria a pervesztes alperest a Pp. 270.§ (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes elsőfokú bírósági eljárásban és a felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltsége megtérítésére, mely mértékénél figyelembe vette a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) bekezdés és (5)-(6) bekezdéseiben foglaltakat.

Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5.§ (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, így a feljegyzett kereseti és felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2015. január 21.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Krajcsovics Józsefné Dr. Illés Ibolya s.k. előadó bíró, Dr. Rothermel Erika s.k. bíró